

Mirko Peti

Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje
Strossmayerov trg 2, HR-10000 Zagreb
mpeti@ihjj.hr

GLAGOLSKI PREDIKAT U IMENSKOM PREDIKATU

U članku se analizira sraslost glagolskoga predikata zavisne rečenice s imenskim predikatnom glavne u predikatnim zavisnosloženim rečenicama.

U rečenicama hrvatskoga jezika razlikuju se dvije vrste predikata: glagolski i imenski. Te se dvije vrste predikata ne razlikuju po predikatnim kategorijama lica, vremena, načina i vida, jer oba predikata te kategorije imaju, nego po jezičnim sredstvima kojima se izriču. Glagolski se predikat izriče finitnim oblikom punoznačnoga glagola u sva tri lica i oba broja.¹ Takav predikat nalazimo u rečenicama tipa *Gledam more, Zakasnio si na brod, Vlak će krenuti za koji trenutak, Probudismo se rano ujutro, Vi još spavate, Djevojke su zapjevale iz svega grla* itd. Imenski se predikat izriče pomoćnim glagolom *biti* u sva tri lica i oba broja i imenskom riječju koja ga dopunjuje svojim leksičkim značenjem. Pomoćni se glagol u toj funkciji zove spona ili kopula, a imenska riječ predikatno ime. Budući da nema svoga leksičkoga značenja, iako ima kategoriju lica i broja, spona sama ne može biti predikat, nego tek s predikatnim imenom izriče cjelinu imenskoga predikata. Takav predikat nalazimo u rečenicama tipa *Ja sam šeprtlja, Ti si čitav život bio poštenjačina, Maja će biti dobra studentica, Mi smo odsutra na putu, Viste obični prevaranti, Svi su putnici u zrakoplovu* itd.

Premda pripadaju istoj kategoriji predikacije, glagolski su i imenski predi-

---

¹ Izuzetak su glagolski predikati u bezličnim rečenicama, u kojih su kategorije lica i broja neutralizirane, pa se u njih oznake tih dviju kategorija redovito svode samo na jednu oznaku

kat dva odvojena predikata koja u rečenicama funkcioniraju samostalno. Za zasnivanje rečenice kao sintaktičke jedinice dovoljan je uvijek samo jedan: ili samo glagolski ili samo imenski. U istoj jednostavnoj rečenici pojava jednoga predikata isključuje mogućnost pojave drugoga. Tako npr. u rečenici tipa *Dolazi jesen* nema mjesta i imenskom predikatu, jednako kao što u rečenici tipa *Jesen je tu* nema mjesta i glagolskom predikatu. Kombinacija se obaju predikata pojavljuje tek u složenoj rečenici, dijelovi koje se sklapaju od dviju ili više ishodišnih rečenica u kojih se sintaktičko ustrojstvo svake zasniva na samostalnoj predikaciji.

Primjerâ je takve kombinacije glagolskoga i imenskoga predikata u složenim rečenicama u hrvatskom jeziku bezbroj. Navest ćemo samo nekoliko: *To je luda brbljarija, koju je bablji jezik smislio; Ja vrijedim više, jerbo sam ženska; Gdje je prije bila pruga gole zemlje, sjajio se već mokri asfalt; Laudina je bila dovoljno zrela da shvati majčinu želju; Kad je pročitao svoje pismo, bio je zadovoljan; Šuma je bivala sve rjeđa, da bi na samu rubu litica prešla u makiju; Nisam ratnik da bih vjerovao u pobjedu; Iako je prozor malen, kroza nj prodire jaka svjetlost; Koliko bi god taj rat u drugim prilikama bio popularan, toliko se sada osjećao kao strašna nesreća za cijelu zemlju itd.*

Sintaktički je odnos među glagolskim i imenskim predikatom u svakoj od tih rečenica slobodan: pojava jednoga nije sintaktički uvjetovana pojavom drugoga. Koji će se od dvaju predikata u kojoj složenoj rečenici pojaviti i koji će biti na kojem mjestu nije uvjetovano tipološki definiranom sintaktičkom strukturom tih rečenica, niti na nju utječe. To pak znači da se u pojedinim tipovima rečenica bez ikakva utjecaja na promjenu njihove sintaktičke strukture jedan tip predikata može zamijeniti drugim. Ako su u složenoj rečenici dva predikata međusobno zamjenjiva, ne može se utvrditi sintaktička ovisnost jednoga predikatnoga tipa o drugome, bez obzira na to što se ta dva predikatna tipa mogu nalaziti u dijelovima složene rečenične strukture koji su ovisni jedan o drugome. Ovisnost među rečeničnim dijelovima složene rečenice nije uvjetovana tipom predikatâ koji se u njima nalaze, nego tipovima uvrštavanja jedne ishodišne rečenice u drugu.

Ima međutim u hrvatskom jeziku i rečenicâ u kojih kombinacija dvaju predikata bitno određuje njihovu sintaktičku strukturu. U tom je slučaju ovisnost među rečeničnim dijelovima složene rečenice uvjetovana sintaktičkom ovisnošću među dvama predikatnim tipovima koji se u tim dijelovima nalaze, među tipom imenskoga i tipom glagolskoga predikata. Tu se te dvije ovisnosti, predikatna i rečenična, na specifičan način uzajamno preklapaju, čine nerazdvoji-

vu sintaktičku cjelinu. Rečenice u kojima se može utvrditi sintaktička ovisnost između jednoga i drugoga tipa predikata koja bitno utječe na ovisnost njihovih sastavnih dijelova u prvom su redu predikatne rečenice.

Odnos među dvama predikatima u njih je u prvom planu i određuje im sintaktičku strukturu. To može biti odnos među dvama imenskim predikatima, a može biti i odnos među imenskim i glagolskim predikatom. Jedino što u rečenicâ toga tipa ne može biti jest odnos među dvama glagolskim predikatima. Predikatne se rečenice iz odnosa dvaju glagolskih predikata ne mogu sintaktički valjano definirati kao poseban rečenični tip. Unutar sintaktički relevantna odnosa među dvama predikatima u predikatnih nas rečenica ovdje posebno zanima sintaktički definiran odnos između imenskoga i glagolskoga predikata.

Predikatne su rečenice takva vrsta zavisnosloženih rečenica u kojima se zavisna rečenica u glavnu uvrštava na mjesto predikatnoga imena u njezinu gramatičkom ustrojstvu. Da bi se zavisna rečenica mogla uvrstiti na mjesto predikatnoga imena u glavnoj, i time postati predikatna, predikat glavne rečenice ne može biti glagolski, nego mora biti imenski, sastavljen od spone i predikatnoga imena, onoga na mjesto kojega se zavisna rečenica u glavnu uvrštava. To je uvjet nastajanja predikatne zavisnosložene rečenice.

Kad bi predikat u glavnoj rečenici bio glagolski, izrečen finitnim oblikom punoznačnoga glagola u bilo kojem licu i broju, zavisna se rečenica uz takav predikat u glavnu ne bi mogla uvrstiti kao predikatna. Za uvrštavanje zavisne rečenice kao predikatne tada ne bi postojao sintaktički opravdan razlog, niti bi joj kao predikatnoj u glavnoj rečenici bilo otvoreno mjesto. Zavisna se rečenica kao predikatna u glavnu može uvrstiti samo onda ako za to postoji sintaktički opravdan razlog i ako joj je u glavnoj adekvatno otvoreno mjesto.

Sintaktički razlog uvrštavanju zavisne rečenice u glavnu kao predikatne nepotpunost je predikata u glavnoj rečenici. U čemu se ta nepotpunost očituje? Budući da je u zavisnosloženih predikatnih rečenica u glavnoj rečenici predikat obavezno imenski, sastavljen od spone i predikatnoga imena, nepotpunost mu se ne može očitovati u sponi kao predikatnoj riječi s kategorijom lica i broja, nego se očituje u imenskom dijelu imenskoga predikata. Ako imenska riječ kojom se taj dio predikata izriče nema leksičkoga značenja, taj je predikat sa sintaktički relevantnoga semantičkoga gledišta nepotpun. Temeljna je funkcija zavisne predikatne rečenice u tom slučaju da takav nepotpuni predikat dopuni. Da bi ga se učinilo potpunim, zavisna se rečenica u glavnu mora uvrstiti na mjesto imenskoga dijela njezina imenskoga predikata, odnosno na mjesto predikatnoga imena. Zavisna se rečenica u glavnu kao predikatna uz sponu i može uvrstiti samo na to mjesto. Zavisna rečenica koja se na to mjesto uvrštava postaje time

u pravom smislu riječi predikatna rečenica. Preuzima funkciju imenskoga dijela imenskoga predikata glavne rečenice i u cjelini složene rečenične strukture postaje njegov neodvojiv sastavni dio.

Da bi se zavisna rečenica kao nužna dopuna uvrstila u glavnu na mjesto predikatnoga imena njezina imenskoga predikata, to predikatno ime mora biti leksički prazno. Leksički prazno predikatno ime formalno može funkcionirati kao imenski dio imenskoga predikata, ali za punu obavijest koja se rečenicom prenosi takvo ime nije dovoljno. Kada predikatno ime imenskoga predikata nije leksički prazno, nego ima svoje puno leksičko značenje, kao npr. u rečenici tipa *Fran je moreplovac*, tada to ime u imenskom predikatu obavlja svoju temeljnu sintaktičku funkciju značenjskoga dopunjavanja leksički prazne spone: *moreplovac je*, i tada taj predikat uz subjekt (*Fran*) samostalno funkcionira kao sintaktička cjelina, pa za njegovim dopunjavanjem predikatnom rečenicom ne postoji nikakva potreba. Kada međutim predikatno ime imenskoga predikata nema svoga leksičkoga značenja, nego je leksički prazno, kao npr. u rečenici tipa *Fran je to*, tada to ime ne može obavljati svoju temeljnu sintaktičku funkciju značenjskoga dopunjavanja leksički prazne spone u imenskom predikatu: *to je*, i tada taj predikat zbog svoje značenjske nepotpunosti i uz izrečeni subjekt (*Fran*) ne može samostalno funkcionirati kao sintaktička cjelina, pa se potreba za njegovim dopunjavanjem otvara kao nužnost. Na razini zavisnosložene rečenice sintaktički se nepotpun imenski predikat dopunjava zavisnom rečenicom koja se u ustrojstvo glavne na mjesto imenskoga dijela njezina imenskoga predikata uvrštava kao predikatna: *Fran je (to) što je bio i njegov otac*, odnosno, izostavljanjem suodnosne riječi² *to*: *Fran je što je bio i njegov otac*.

Da bi bilo leksički prazno, predikatno ime u sastavu imenskoga predikata mora u glavnoj rečenici biti izrečeno ili makar samo pretpostavljeno nekom od gramatičkih riječi koje nemaju svoga leksičkoga značenja, tipa *taj (ovaj, onaj)*, *ta (ova, ona)*, *to (ovo, ono)*. Na mjesto leksički praznoga predikatnoga imena

---

² Suodnosne (korelativne) riječi ili suodnosnice gramatičke su riječi (zamjenice, prilozi) u glavnim rečenicama zavisnosloženih rečenica koje imaju posebnu sintaktičku funkciju ne samo da omogućuje uvrštavanje zavisnih rečenica u glavne nego da specificiraju i tipove toga uvrštavanja, one po kojima se razlikuju vrste zavisnosloženih rečenica. Za sintaktički odnos koji se suodnosnim riječima uspostavlja među dijelovima zavisnosložene rečenice (*to što, taj koji, ondje gdje, tada kada, onda ako, ipak iako* itd.) pritom je nebitno jesu li te riječi izrečene ili se samo pretpostavljaju. S obzirom na tip uvrštavanja zavisne rečenice u glavnu prema tipu vezničke riječi koja je u funkciji toga uvrštavanja suodnosne su riječi u glavnim rečenicama uglavnom zalihosne, pa se iz zavisnosloženih rečenica najčešće izostavljaju, osim u posebnim slučajevima tipa *Ti si ta koja je na kraju doživjela poraz* u kojima se ne mogu izostaviti.

u glavnoj rečenici može se kao predikatna odnosna rečenica sa svojim sadržajem uvrstiti i zavisna rečenica s imenskim predikatom i zavisna rečenica s glagolskim predikatom. Uvrštavanjem rečenice s imenskim predikatom dobiva se zavisnosložena sintaktička struktura u kojoj se odnosnim uvrštavanjem imenski predikat zavisne rečenice uklapa u imenski predikat glavne i leksički ga dopunjuje. Time na razini složene rečenice nastaje značenjski jedinstven predikat dijelovi kojega čine nerazdvojivu sintaktičku cjelinu. Takav predikat nalazimo u zavisnosloženim predikatnim rečenicama tipa *Grad više nije što je nekad bio*, *Mi hoćemo biti što su bili naši stari*, *Ja sam koji jesam* itd. Te su rečenice sastavljene od ovih: 1. *Grad više nije to*. 2. *Grad je nekad bio to*. 1. *Mi hoćemo biti to*. 2. *To su bili naši stari*. 1. *Ja sam taj*. 2. *Taj ja jesam*.

Osim rečenicâ navedena tipa postoje u hrvatskom jeziku i odnosne predikatne rečenice u kojima se na mjesto leksički praznoga predikatnoga imena u glavnoj rečenici uvrštava zavisna rečenica s glagolskim predikatom. U tom tipu rečenicâ glagolski predikat zavisne rečenice posredstvom leksički praznoga predikatnoga imena u glavnoj suodnosnim uvrštavanjem ulazi u imenski predikat glavne rečenice i u cjelini zavisnosložene rečenične strukture postaje njegov neodvojiv sastavni dio. Ta sraslost dvaju predikata u tom odnosu na takav način dovoljan je razlog da se na razini predikatne zavisnosložene rečenice govori o glagolskom predikatu u imenskome. Ta su dva predikata jedan prema drugome u sintaktički relevantnu suodnosu: koliko god glagolski predikat kao predikat zavisne rečenice ovisi o imenskom predikatu glavne, jednako toliko i imenski predikat glavne nepotpunošću svoga imenskoga dijela ovisi o glagolskom predikatu zavisne rečenice koji ga dopunjuje. Ta su dva predikata sintaktički međuovisna. Evo nekoliko takvih rečenica u kojima glagolski predikat zavisne rečenice iz suodnosa s imenskim predikatom glavne postaje njegov neodvojiv sastavni dio: *Rat je ono što odnosi živote*; *Bolest je ono čega se svi plašimo*; *Kuća je bila to što je čovjeku davalo sigurnost*; *Neimaština je to s čime su ljudi prisiljeni živjeti*; *Nogomet je ono o čemu se stalno priča*; *Budi takva kakvu te želim*; *To je što nam ne da mira*; *Susjed je ovo što se vraća s polja*; *Nepravda je ono što mu dušu izjeda*; *To je ono čemu ne znamo uzroka*; *Što mirišeš ruža je*; *Što jedeš kruh je*; *Po čemu hodaš kamen je*; *To što gledaš moja je krv*; *Što vam govorimo istina je*; *Žena je ta koja drži tri ugla u kući* itd.

U svakoj od navedenih složenih rečenica dva su predikata: jedan imenski, drugi glagolski. Imenski je predikat obavezno u glavnoj, a glagolski obavezno u zavisnoj rečenici. U rečenici u kojoj se nalazi, glavnoj i zavisnoj, nije dan od tih dvaju predikata ne može funkcionirati samostalno. Sintaktički odnos

među njima nije slobodan, nego je obvezatan. To je i razumljivo, jer su ta dva predikata jedan prema drugome u odnosu zavisnosti ne samo po rečenicama u kojima se nalaze, glavnoj i zavisnoj, nego i međusobno, kao predikati, i to kao oni predikati koji upravo ulaze u predikatni tip zavisnosti zavisnosložene rečenice, tvore ga i njime sintaktički bitno obilježuju odnos među dijelovima složene rečenične strukture. U odnosu tih dvaju predikata na djelu je ne samo sintaktička zavisnost dijelova zavisnosložene rečenice nego i zavisnost njihovih predikata. Po tome se predikatne zavisnosložene rečenice razlikuju od ostalih vrsta zavisnosloženih rečenica.

Dok je naime u drugih tipova zavisnosloženih rečenica odnos među predikatom glavne i predikatom zavisne rečenice slobodan ne samo po tome koji će predikat u kojoj rečenici biti, nego i po neovisnosti o tipu odnosa među zavisnom i glavnom rečenicom³, dotle u predikatnih zavisnosloženih rečenica odnos među predikatima upravo određuje tip zavisnosti kojim je definiran odnos među dijelovima složene rečenične strukture. Moglo bi se reći da predikatna rečenica kao predikatna i nastaje tako što se u predikat glavne rečenice kao obavezno imenski predikat s leksički praznim predikatnim imenom na njegovu mjesto uvrštava predikat zavisne rečenice, kao sintaktički o njemu ovisan, i time, u povratnoj sprezi, na razini rečenice kao cjeline, čini o sebi sintaktički ovisnim i predikat glavne rečenice.

U konstelaciji uzajamne ovisnosti nijednom se od dvaju predikata ne može pretpostaviti samostalna upotreba a da se pritom ne naruši sintaktički definiran

---

³ Tako se npr. dopusna rečenica tipa *Premda smo bili brzi, stigli smo prekasno* može prestrukturirati tako da se imenski predikat nađe u zavisnoj, a glagolski u glavnoj rečenici: *Premda smo stigli prekasno, bili smo brzi*. Pritom se tip zavisnosti složene rečenice ne mijenja. U predikatnoj zavisnosloženoj rečenici to nije moguće. U tom je tipu rečenica smještaj imenskoga predikata u glavnu rečenicu obavezan. Osim toga, u većine je drugih tipova zavisnosloženih rečenica predikat glavne rečenice sintaktički pozicioniran tako da može funkcionirati samostalno, što pokazuju netom navedeni primjeri: *Stigli smo prekasno* i *Bili smo brzi*. A i predikat zavisne rečenice može funkcionirati samostalno ako se ukloni veznička riječ kojom je specificiran tip zavisnosti složene rečenice. U predikatnim zavisnosloženim rečenicama to nije slučaj. U njima predikat glavne rečenice zbog svoje semantičke nepotpunosti ne može funkcionirati samostalno. Po tome je u tom tipu složenih rečenica stupanj samostalnosti glavne rečenice prema zavisnoj manji nego u većine drugih rečeničnih tipova. To je vjerojatno razlog zbog kojega se predikatna zavisnosložena rečenica više nego drugi tipovi zavisnosloženih rečenica doimlje kao jedinstvena rečenična cjelina, zapravo kao jedna rečenica, a ne kao rečenica koja je subordinacijom sastavljena od dviju samostalnih ishodišnih rečenica. Dojmu jedinstvene cjelovitosti zavisnosložene predikatne rečenice pridonosi i okolnost da se glavna i zavisna rečenica u njoj ne odvajaju zarezom (*Nepravda je ono što mu dušu izjeda*), čak ni onda kad je riječ o inverziji (*Što mirišeš ruža je*). To je tako zato što je riječ o tipu sklapanja dviju rečenica u jednu s pomoću suodnosnih riječi (*ono što, to što, ono čega, to čemu, ona koja* itd.) među kojima zarez ne može doći.

predikatni odnos među dijelovima složene rečenice. Niti se kao potpune sintaktičke cjeline mogu prihvatiti samo imenski predikati tipa *rat je ono, kuća je to, budi takva, to je, ruža je, kamen je, istina je, žena je ta* itd., niti se kao takve cjeline mogu prihvatiti samo glagolski predikati tipa *što odnosi živote, što čovjeku daje sigurnost, kakvu te želim, što nam ne da mira, što mirišeš, po čemu hodaš, što vam govorimo, koja drži tri ugla u kući* itd. Tek uvrštavanjem glagolskoga predikata u imenski na mjesto njegova leksički praznoga predikatnoga imena i jedan i drugi predikat dobivaju sintaktičku cjelovitost u cjelovitosti zavisnosložene predikatne rečenice koja nastaje iz njihova međusobnog odnosa.

Položaj je imenskoga i glagolskoga predikata u složenim rečeničnim strukturama gramatički zadan. Rečeno je već da je imenski predikat obavezno u glavnoj rečenici, a glagolski obavezno u zavisnoj. Obratan poredak dvaju predikata u predikatnim zavisnosloženim rečenicama nije moguć. Smještanjem je imenskoga predikata u glavnu, a glagolskoga u zavisnu rečenicu definiran i sintaktički odnos među tim dvama predikatima. Premda je imenski predikat u glavnoj rečenici zbog leksički praznoga predikatnoga imena sintaktički nepotpun, glagolski je predikat u zavisnoj rečenici sintaktički o njemu ovisan. Ovisnost je glagolskoga predikata o imenskome definirana na razini predikatne zavisnosložene rečenice kao cjeline. U toj cjelini glagolskoga predikata u imenskome ne bi ni bilo da imenski predikat nije nepotpun. Svojom nepotpunošću imenski predikat glavne rečenice glagolskom predikatu zavisne otvara mjesto. Tako npr. u rečenici *Rat je ono što odnosi živote* imenski predikat *je ono* svojom sintaktičkom nepotpunošću čini o sebi ovisnim glagolski predikat *što odnosi živote*. Takvim tipom ovisnosti glagolskoga predikata o imenskome bitno je određena sintaktička struktura predikatne rečenice navedena tipa. Toj se strukturi kao sintaktičkom izrazu na rečeničnoj razini pridružuje i njome specifično strukturiran rečenični sadržaj rečenicâ toga tipa.

Taj se sadržaj može doduše i parafrazirati, i to tako da se ili imenski predikat glavne rečenice dopuni leksički punoznačnom imenskom riječju odgovarajućega sadržaja ili da se riječ takvih svojstava uvrsti uz glagolski predikat iz zavisne rečenice. Tada od predikatne zavisnosložene rečenice tipa *Rat je ono što odnosi živote* dobivamo dvije moguće međusobno neovisne rečenice: *Rat je odlac životâ* i *Rat odnosi živote*. Na prvi se pogled čini da je ili jednom ili drugom od tih dviju jednostavnih rečenica izrečeno upravo ono što se izriče i zavisnosloženom predikatnom rečenicom.

Iz toga bi se onda, makar i prešutno, mogao izvesti zaključak da u izricanju istoga sadržaja valja dati prednost jednostavnim rečenicama pred složenom. Pi-

tanje je međutim je li baš uputno postupati na takav način. Ostavimo li po strani to da parafraza zavisnosložene predikatne rečenice jednostavnim rečenicama nije uvijek moguća, valja reći i to da ni sadržaj bilo koje od jednostavnih rečenica (*Rat je odnosilac životâ* i *Rat odnosi živote*) nije ni jednak ni sintaktički jednakovrijedan sadržaju zavisnosložene predikatne rečenice tipa *Rat je ono što odnosi živote*. U jednostavnim rečenicama riječ je o konstataciji bitnih svojstava koja se vezuju uz imenicu *rat*, a u zavisnosloženoj predikatnoj rečenici riječ je o identifikaciji sadržaja te imenice s pomoću tih svojstava. *Rat* kao *ono što odnosi živote* nije jednak ni *ratu* kao *odnosiocu životâ* ni *ratu* koji *odnosi živote*. Bezlično-bezrodna zamjenica *ono*, sadržaj koje se neutralizacijom lica, roda i broja označuje kao pojedinačna izvanjezična situacija, kao antecedent odnosnoj zamjenici *što* u sklopu sintaktičkoga suodnosa tipa *ono što* omogućuje da se predikatnom zavisnosloženom rečenicom iskaže mnogo složeniji sadržaj od onoga koji se može iskazati bilo kojom od jednostavnih rečenica. Budući da bezlično-bezrodna zamjenica *ono* kao suodnosna riječ bez vlastita leksičkoga sadržaja sintaktički nosi čitavu rečenicu, ta zamjenica kao leksički prazna riječ preuzima na sebe i čitav sadržaj rečenice u kojoj se nalazi, upućujući na nj kao na pojedinačnu izvanjezičnu situaciju. Time tom sadržaju kao da daje semantičko svojstvo neposrednoga iskustva.

U rečenici tipa *Rat odnosi živote* kao objektivna utvrđuje se stanovita općenita relevantna činjenica u vezi s ratom, a u rečenici tipa *Rat je ono što odnosi živote* sadržaj se riječi *rat* definira kao jedna od mogućih pojedinačnih izvanjezičnih situacija koje su obilježene upravo time da odnose živote. Zato je činjenica odnošenja životâ u zavisnosloženoj predikatnoj rečenici naglašenija nego u jednostavnoj. To je razlog zbog kojega je zavisnosložene predikatne rečenice sa svojim specifično strukturiranim sadržajem u hrvatskom jeziku na razini sintakse nužno opisivati kao poseban rečenični tip. Posebnost se toga rečeničnoga tipa ogleda u sintaktičkoj sraslosti njegovih dvaju predikata, imenskih ili imenskoga i glagolskoga. Pri uvrštavanju zavisne rečenice u glavnu imenski ili glagolski predikat zavisne rečenice ulazi u imenski predikat glavne i na razini složene rečenične strukture postaje njegov neodvojiv sastavni dio.

Literatura

- BARIĆ, EUGENIJA i dr. 1979. *Priručna gramatika hrvatskoga književnog jezika*. Zagreb: Školska knjiga.
- BRABEC, IVAN; MATE HRASTE; SRETEN ŽIVKOVIĆ 1954. *Gramatika hrvatskoga ili srpskoga jezika*. Zagreb: Školska knjiga.

- KATIČIĆ, RADOSLAV 1986. *Sintaksa hrvatskoga književnog jezika. Nacrt za gramatiku*. Zagreb: JAZU-Globus.
- PRANJKOVIĆ, IVO 2003. *Hrvatski jezik 3. Udžbenik za 3. r. gimnazije*. Zagreb: Školska knjiga.
- TEŽAK, STJEPKO; STJEPAN BABIĆ 1992. *Gramatika hrvatskoga jezika. Priručnik za osnovno jezično obrazovanje*. Zagreb: Školska knjiga.

Verbal predicate in the nominal predicate

Abstract

The paper considers the incorporation of the verbal predicate into the nominal predicate. It occurs in subordinate-complex predicate clauses. The nominal predicate is in the main and the verbal in the subordinate clause. When incorporating the subordinate clause into the main one, the subordinate verbal predicate enters the main nominal predicate at the place of its lexically empty predicate name and becomes its inseparable constituent.

Key words: nominal predicate, verbal predicate, predicate clause

Ključne riječi: imenski predikat, glagolski predikat, predikatna rečenica